

δημόσιος

δημόσιος, -α, -ο, επίθ. [*<αρχ. δημόσιος*], ο δημόσιος. **1.** που ανήκει ή αναφέρεται στο κράτος: «δημόσιες αρχές || δημόσιος υπάλληλος || δημόσια έργα». **2.** που χρησιμοποιείται από το κοινό: «δημόσια λουτρά || δημόσιες τουαλέτες». **3.** που απευθύνεται σε κόσμο, που γίνεται μπροστά σε κόσμο: «δημόσια θεάματα». **4.** το αρσ. ως ουσ. **ο δημόσιος**, φαρδύς δρόμος, ιδίως αυτοκινητόδρομος, η δημοσιά: «αυτός ο χωματόδρομος σε βγάζει κατευθείαν στο δημόσιο». **5.** το θηλ. ως ουσ. **η δημόσια**, γυναίκα κοινή, η πόρνη: «απ' τη μέρα που τα 'μπλεξε με κείνη τη δημόσια, έγινε ρεζίλι των σκυλιών». **6.** το ουδ. ως ουσ. **το δημόσιο**, το κράτος, οι κρατικές υπηρεσίες, που αποτελούν το όνειρο των περισσότερων Ελλήνων να προσληφθούν ως υπάλληλοι. Διάχυτη είναι η εντύπωση πως μεγάλος αριθμός των υπαλλήλων που υπηρετούν στο δημόσιο είναι ανάγωγοι, ανίκανοι, τεμπέληδες, λουφαδόροι και μικροαπατεώνες: «οι υπηρεσίες του δημοσίου χωλαίνουν σοβαρά». **7.** Επίρρ. **δημόσια** και **δημοσίως** μπροστά σε κόσμο: «μίλησε δημόσια κατά της κυβέρνησης, χωρίς να φοβηθεί κανέναν || τον ξέχρεσε δημοσίως κι ο άλλος δεν τόλμησε ν' αρθρώσει κουβέντα. (Ακολουθούν 12 φρ.)·

- άδεια μετά δημοσίων θεαμάτων, βλ. λ. άδεια·

- γίνομαι δημόσιο θέαμα, βλ. λ. [θέαμα](#)·

- δημόσια θεάματα, βλ. λ. [θέαμα](#)·

- δημόσια τάξη, βλ. λ. τάξη·

- δημόσιες σχέσεις, βλ. λ. σχέση·

- δημόσιος άντρας, βλ. λ. άντρας·

- δημόσιος κορβανάς, βλ. λ. [κορβανάς](#)·

- είναι δημόσιος κίνδυνος! βλ. λ. [κίνδυνος](#)·

- έξοδος μετά δημοσίων θεαμάτων, βλ. λ. [έξοδος](#)·

- μπαίνω στο δημόσιο, καταλαμβάνω μια θέση εργασίας σε υπηρεσία ή οργανισμό του δημοσίου: «απ' τη μέρα που μπήκε στο δημόσιο, σώθηκε ο άνθρωπος»·

- τα δημόσια πράγματα, βλ. λ. [πρά\(γ\)μα](#)·

- τον κάνω δημόσιο θέαμα, βλ. λ. [θέαμα](#)·